

Tizenhét év

Ludwig Emil

2010. december 28. 00:01

Magyar Nemzet

Pár nappal karácsony előtt, 1993-ban, a második legrangosabb német tévéállomás (ZDF) politikai összeállítást sugárzott Magyarországról. A műsornak több esemény adott aktualitást: december 12-én hunyt el Antall József, egy héttel a riport leadása előtt búcsúzott az ország az első szabadon választott miniszterelnökétől; az október 23-i ünnepségen történt botrány – Göncz államelnök kifütyülése – eszkalálta a médiaháborút. A politikai táborok már a következő, tavasszal esedékes országgyűlési választásra készülődtek.

A ZDF szerkesztője egyebek mellett azokkal a hírhedtté vált híradófelvételekkel igyekezett hangulatot teremteni a témához, amelyekben korhű náci- és nyilasjelmezekbe bújt fiatalok hadonásznak a Kossuth téren – miközben a háttérben alig látható, tisztes kinézetű polgárok tömege tüntetett az SZDSZ-es köztársasági elnök pártoskodása miatt –, majd a tévé stábjá prominens budapesti értelmiségiektől kért politikai értékelést a magyarországi helyzetről. A vélemények tárgyilagos, elfogulatlan voltát a megkérdezett Konrád György és Eörsi István személye és közírói tevékenysége garantálta a német tévénezők számára. Eörsi odáig merült vissza a rendszerváltozás előtti időkbe, hogy a kommunisták (szavaival: reálkommunisták) legnagyobb bűnének azt nevezte, hogy „nem söpörték el az utolsó szálig azt a fasiszta csöcselket, amelyik most egyenruhában masíroz a magyar fővárosban”. Konrád György – a Demokratikus Charta-mozgalom egyik alapítója – szintén a szélsőjobboldal színre lépésében és politikai aktivizálódásában látta a fő veszélyt, ami az Antall vezette kormány asszisztálásával nyomul a demokrácia intézményeinek felszámolására.

Konrád György most újra nyilatkozik, tizenhét esztendő elteltével. Ezúttal a Berliner Zeitungnak, s mintha csak egy hagyományos karácsonyi népszokást elevenítene fel, újfent elmeséli a gyanútlan németeknek, hogy Magyarországon a jobboldal megpróbálja érvényteleníteni mindazt, amit a sajtószabadság 1989-es bevezetésével elértek. És hogy a barna veszedelem nagyságát szemléltesse, a Nemzetiszocialista Német Munkáspárt (NSDAP) 1933. évi hatalomátvételére emlékezteti a berlini lap olvasóit. A hazánkat befeketítő hasonlat – a nyilatkozat logikája szerint – nyilván a Fidesz-elnök magyar kormányfő és a náci pártelnök-kancellár között is értendő, lám csak, mire képes egy író, akinek stílusa van.

E ciklikusan visszatérő Konrád-szerepléseknek több, politikailag és erkölcsileg – mondhatni: emberileg – kifogásolható olvasatuk is van. Az idézett nyilatkozatok igazságtartalma nulla, aki ebben az országban él, tudja, mi játszódik le most valójában, és azt is tudja, hogy mi történt az első és a második szocialista-liberális kormányzás idején. Tény, hogy a demokrata, ösellenzéki Konrád az első charta létrehozása révén 1994-ben visszasegítette a hatalomba a Horn- és Gál Zoltán-féle politikai kísérteteket, az SZDSZ 2002 és 2010 között egy extitkosügynök, majd egy gátlástalan KISZ-lovag kormányzásához asszisztált. Vajon szóba került-e a mostani vagy eddig bármelyik Konrád-interjú során, hogy mi történt Budapesten 2006. október 26-án, vagy hogy mennyivel és miért nőtt ekkorára – Európában példátlan nagyságúra – a magyarokat terhelő államadósság az elmúlt nyolc év alatt? Ezek is érdekes dolgok, érdemes róluk beszélni. Nem csak az 1933-ban Németországban történekről.